

slutning. Hvis Hensigten nærmest er agitatorisk for at vække Had og Misundelse, tror jeg ikke, at de faa det.

Lars Jensen: Den Kreds, jeg repræsenterer, er en Kreds, der sjældent stiller store Krav til Regeringen eller Lovgivningsmagten. Den har heller ikke saadanne Fordringer i Aar. Det, som jeg har begæret Ordet for, er ganske simpelt for at rette et Par Henstillinger til de forskellige Ministre. For det første til den højtærede Indenrigsminister. Forholdet er det, at vi have nede i min Kreds en Bane, der gaar fra Slagelse til Næstved, og denne Bane har oparbejdet en Stationsby, som hedder Sandved. Denne By ser ud til at trives meget godt, der udstykses Veje, der bygges meget, og der kommer flere og flere Mennesker dertil. Men denne By har sit Posthus en Mils Vej borte, og det synes mig at være uheldigt. Der er ganske vist Ekspedition ved Stationen, hvorved Postsagerne kunne veksles. Men det er jo langt bedre at have det egentlige Posthus i sin Nærhed. Nu forekommer det mig, at der ved Lejlighed kunde foregaa et Bytte, saaledes at Posthuset kom til at være ved Stationen og Ekspeditionskontoret kom til at være den Mils Vej ude i Landet, hvor Posthuset nu er. Jeg tror, der er saa meget mere Grund til at tænke paa det i Tide, som det synes, at der er knap Plads ved Stationen. Jeg har Lejlighed til at færdes der jævnlig, og jeg ser, at Postbudene maa staa ude i Gangen eller i Ventesalene, hvor Folk færdes, og ordne de forskellige Sager, og at dette just skulde kunne foregaa med Akkuratesse under saadanne Omstændigheder, er egentlig vanskelig at tænke sig. Jeg tror, at en Forandring i dette Forhold vilde blive hilst med Glæde og Paaskønnelse, idet det vilde danne ligesom Forløberen til andre Ting, som Byen trænger til.

Den næste Henvendelse, jeg agter at gøre, er til den samme Minister. Det er en Sag, som ligger mig stærkt paa Sinde, en Sag, som blev fremdragen her i Fjor mange Gange. Det er Spørgsmaalet om Nedsættelse af en Kommission til Undersøgelse af Alkoholspørgsmaalet. Jeg kender jo disse Afholdsfolk, jeg ved, det er — hvad skal jeg egentlig kalde dem? — nogle Myrer, der ikke saadan give op, fordi de møde en lille Smule Modstand. De ville sikkert komme igen, og jeg vilde da gerne ligesom berede Vejen for dem, naar de komme til Ministeren igen, for at

han mulig kunde tage lidt bedre imod dem, end der blev taget imod dem i Fjor. Det Spørgsmaal, som skulde undersøges af en saadan Kommission, er jo navnlig den Sandhed — i hvert Fald det, som Afholdsfolkene paastaa er en Sandhed — at aldrig nogen Sinde hjælper Spiritus noget menneskeligt godt fremad, og aldrig nogen Sinde var der noget saa menneskeligt daarlige, uden at det kunde sænkes endnu dybere ved Hjælp af Spiritus. Det er en Sandhed, Afholdsfolkene leve paa, og jeg tror ikke, vi faa slaaet dem disse Paastande af Haanden, medmindre vi faa noget autentisk at holde op imod dem. Og det tror jeg kun, vi kunne faa ved Hjælp af en Kommission. Denne Kommission burde naturligvis bestaa af Afholdsfolk og Ikke-Afholdsfolk, af Videnskabsmænd og praktiske Mænd, og de skulde, mener jeg, skaffe os en Art Haandbog, hvoraf danske Borgere kunde lære — hvis de vilde — at omgaa Alkohol paa en fornuftig Maade. Der er sagt, at en saadan Kommission vilde sørge for at skaffe os tvingende Bestemmelser i Lovgivningen mod Drikkeriet. Jeg tror dog i hvert Fald, at man der gør Afholdsfolkene Uret. Afholdsfolkene ere sikkert dem, der aller bedst vide, at hvis det lykkes at faa saadanne tvingende Bestemmelser til Stede, vil deres Saga være ude. Det, Afholdsfolkene ønske, er ganske simpelt dette: en autentisk Oplysning om dette Spørgsmaal. Jeg tror sikkert, at alle de Mennesker, som nu holde paa dette, at det er saa rart at faa dog en lille Taar, først og fremmest maatte ønske at faa dette Spørgsmaal klart belyst. Det kan ikke være muligt andet, end at disse Afholdsfolk, som jeg kaldte for Myrer, sikkert overdrive ganske forskrækkeligt, naar de sige, at det under ingen Omstændigheder kan gavne noget Menneske. Men hvis man vil have Lov til at drikke denne lille Snaps i Fred fremdeles, saadan som man har haft det i gamle Dage, saa tror jeg sikkert, at de maa beskytte denne lille Snaps ved Hjælp af god Viden om dens Egenskaber og dens Virkninger; og den tror jeg først vi kunne faa gennem en saadan Kommission som den, jeg nu her har omtalt. Jeg henstiller derfor til den højtærede Minister, at han, naar de snart komme igen — thi jeg er som sagt fuldstændig overbevist om, at de nok komme igen — modtager dem venligt og hjælper dem til, at de kunne faa en saadan Kommission.

Det næste Spørgsmaal, jeg vil tale et Par Ord om, er et Banespørgsmaal. Ja,